

det får stå öppet för luftens tillträde. *Drick, de f. de susande perlorna, drick!* — 2) (fig.) Småningom försvinna, upphöra. *Hans ifver, helta, vrede f-ger snart.* — *Syn.* Fördunsta, Förkolna, Afvalna. — *Förflygande*, n. 4.

FÖRFLYGTIGA, förflyktiga, v. a. 1. (kem.) Sägtes om värme, då den upplöser vissa fasta ämnen och låter dem som gaser uppstiga i luften. *Hettan f-r lätt arsenik* — *F-s*, v. d. Af värme förvandlas till ångor, som uppstiga i luften. *Arsenik f-s lätt.* — *Förflygtigande*, n. 4.

FÖRFLYTA, förfly'ta, v. n. 5. (böjes som *Flyta*) Gå till ända, gå förbi. Sägdes endast i fråga om tid. *Den bestämda tiden har nu f-flutit. Hans lift f-flöt under strid och möda.* — *Syn.* Framflyta, Förilda, Förgå, Framgå, Förlopa, Förinna, Framrinna, Passera, Tilländagå, Framskrida.

FÖRFLYTTA, v. a. 1. Se *Flytta*, v. a. — *Förflyttande*, n. 4. o. *Förflyttning*, f. 2.

FÖRFOGA, förfoga, v. n. 1. 1) *F. öfver någon*, förordna angående en persons krafter, tid eller ställning. bestämma dess öde, o. s. v. *F. öfver något*, förordna, huru något skall användas, huru dermed skall förhållas. *Åga att f. öfver någon ell. något. F. öfver sin förmögenhet.* — *Syn.* Disponera, Förordna om, Bjuda öfver. — 2) *F. om något*, foga anstalt om, föranstalta. *F. om en persons inlösande på därhuset.* — *Syn.* Se *Anstalta*. — *Förfoga sig*, v. r. 1) *F. Begifva sig* (bem. 4). Ordet tillhör isynnerhet rättegångs- och embetsmannastilen, men användes äfv. temmeligen allmänt i talspråket, dock mindre i det egentliga folkspråket. Infördt ifrån det tyska *sich verfügen. F. sig till ort och ställe som vederbör. F. sig bort, undan.* — *Syn.* Se *Begifva sig*.

FÖRFOGANDE, n. 4. 1) Händelsen, omständigheten, att man förfogar (öfver, om något). — 2) Rättigheten att förfoga. *F-t deröfver tillkommer honom.* — 3) Hvad som förfogas. *Delta f. var alldeles lagstridigt.* — *Syn.* Förordnande, Disposition.

FÖRFRANSKA, förfrånnska, v. a. 1. (föga brukl.) 1) Öfversätta på franska. — 2) *F. ett ord*, gifva det fransk ändelse, likhet med orden i franska språket. — *Förfranskande*, n. 4. o. *Förfranskning*, f. 2.

FÖRFRISKA, förfri'sska, v. a. 1. Gifva friskt mod och friska krafter, gifva ökad lifsverksamhet (åt den, som känt sig hungrig, törstig, trött). *Vin, måttligt njutet, f-r både själ och kropp. F. sig med något.* — *Syn.* Vederqvicka, Uppfriska.

FÖRFRISKANDE, n. 4. Händelsen, omständigheten, att någon förfriskas.

FÖRFRISKNING, f. 2. 1) Se *Förfriskande*. — 2) Hvad som njutes, förtäres, för att dermed förfriska sig, eller hvad dertill är ämnadt eller tjenligt. *Taga sig f. En dryck vatten till f. Intaga, bjuda f-ar.* Särskilt rum för *f-ar.* — *Syn.* Rafrachissement.

FÖRFRYSA, förfry'sa, v. n. 5. (böjes som *Frysa*) Blifva skadad, förderfvad af köld. Brukas föga och aldrig om person. — Part. pass. *Förfrysens* nyttjas deremot äfv. om person, nästan adjektivt, och betyder: Alldeles stel af köld, t. ex.: *Jag har nu suttit så länge i kylan, att jag är alldeles f. En f. kroppsplem*, som genom köld förlorat all lifsverksamhet. — *Förfrysning*, f. 2.

FÖRFRÅGA SIG, förfrå'ga, v. r. 1. På förhand genom frågor göra sig underrättad om något.

Jfr. Befråga sig. F. sig hos någon om en sak. — Äfv. *Fråga sig fö're.*

FÖRFRÅGNING, f. 2. Fråga, framställd på förhand till en person, för att skaffa sig underrättelse angående något, som är i fråga, påtänkes, förehafves. *Göra en f. hos någon. Göra f-gar.*

FÖRFUSKA, förfüsska, v. a. 1. Genom vårdslöshet eller oskicklighet skämma bort något, som man har för händer. — *Förfuskande*, n. 4. o. *Förfuskning*, f. 2.

FÖRFÅNG, förfå'ng, n. 5. Skada, som tillfogas någon, genom ingrepp i dess rättigheter. *Göra, lida f. Göra någon f. i dess rättigheter. Utan att göra någon f. Mig, dig, honom till f.* — *Syn.* Se *Skada*.

FÖRFÅNGEN, förfå'ngänn, a. 2. neutr. — *et.* (om hästar) Styflemmad.

FÖRFÄA, förfä'a, v. a. 1. (fig.) Göra till ett få, göra dum, rå, ohysad. — Nytt ord, brukadt nästan endast i skriftspråket.

FÖRFÄDER, förfä'd'r, m. 3. pl. 1) Benämning på alla manspersoner, från hvilka någon i rätt uppstigande linie härstammar (med undantag af fadern, som icke bland förfäder inberäknas). *Detta svärd hade han ärfst ifrån sina f.* — 2) Sägdes äfv. om äldre generationer i hänseende till yngre. *Våra f., Svear och Göter.*

FÖRFÄKTA, förfä'akta, v. a. 1. (egentl. *Fäktta för*) Med all ifver påstå. *F. en sats, sina rättigheter.* — *Syn.* Fäkta, kämpa, strida för, Försvara, Påstå, Yrka. — *Förfäktande*, n. 4.

FÖRFÄKTARE, m. 5. En, som förfäktar något. *En läras f.* — *Syn.* Försvarare.

FÖRFÄRA, förfä'ra, v. a. 1. I högsta grad förskräcka. *Hans blotta namn f-de fienden. Han lät sig ej f.* — *Syn.* Se *Förskräcka*. — *F-s*, v. d. Blifva ytterst förskräckt. *Allå f-des vid denna anblick.* — Part. akt. *Förfärande* brukas vanligtvist adjektivt, i samma mening som *Förfärlig*.

FÖRFÄRAN, f. sing. indef. (mindre brukl.) Se *Förfärelse*.

FÖRFÄRDIGA, förfä'rdiga, v. a. 1. Genom handarbete och med tillhjälp af vunnne konstfärdighet frambringa ett föremål, som tjänar antingen till nytta eller nöje. Sägdes isynnerhet om handverkarens arbeten och all slags handaslöjd, och kan icke användas om sådana arbeten, hvilka mer uteslutande tillhöra förståndet, t. ex. författande, o. s. v. *F. en rock, ett par byxor, ett par skor, ett bord, en sax, o. s. v.* — *Syn.* Se *Göra*. — *Förfärdigande*, n. 4.

FÖRFÄRDIGARE, m. 5. (föga brukl.) En, som förfärdigar. *Denna rockens f. är hr N.*

FÖRFÄRELSE, f. 5. Hög grad af förskräckelse. — *Syn.* Se *Förskräckelse*.

FÖRFÄRLIG, a. 2. 1) I hög grad förskräckelig. *F. menniska, händelse. Det är f-t att tänka på.* — *Syn.* Se *Förskräcklig*. — 2) Se *Faslig*, 2 o. 3.

FÖRFÄRLIGHET, f. 5. Egenskapen, att vara förfärlig.

FÖRFÖLJA, förfö'llja, v. a. 2. 1) Hastigt och ifrigt följa efter någon, i afsigt att uppnå, fånga, gripa, döda eller tillfoga kroppslig skada. *Vid skalljagt f. en flyende varg. F. fienden, sedan han blifvit besegrad i strid.* — *Syn.* Eltersätta, Efterjaga. — 2) (fig.) Genom ett fiendtligt uppförande beständigt oroa, plåga, för att tillfoga skada. *Den nye favoriten skall icke försumma att f. sina gamla ovänner. Vålsigner dem, som eder f.*